

og jeg kan ikke andet end finde, at dette er ubilligt, for at bruge et mildt Udtryk. Jeg veed vel, at det vilde være umyttigt at gjøre et Forslag — og jeg skal heller ikke gjøre det — paa at faae en Bestemmelse ind i Lovforslaget gaaende i den Retning, som jeg anser for billig, imod den ærede Ministers Modstand, men jeg kan ikke undlade at udtale, at jeg ikke kan erkjende Rigtigheden af de Grunde, som den ærede Minister har anført imod at medtage Huse i Kjøbstæderne under denne Lovs Bestemmelser. Den ærede Minister mente, at Forholdene i Kjøbstæderne vare saa væsentlig forskjellige fra Forholdene paa Landet, at den samme Kreditforening ikke kunde omfatte begge disse Klasser. Jeg kan ikke erkjende Rigtigheden heraf, og jeg tror, at det i den Henseende maa være tilladt at henvise til, at vi jo have flere Kreditforeninger i Landet, som omfatte baade Land- og Kjøbstadeieendomme. (Holstein-Holsteinborg: Det er feilt!) Et æret Medlem ved Siden af mig siger, at det er feilt. Jeg har ikke hørt, at de Kreditforeninger, i hvilke baade Kjøbstads- og Landeieendomme finde Optagelse, have følt nogen væsentlig Ulempe deraf. Saa bemærkede den ærede Minister endvidere, at Kjøbstadeieendommene vare, som han udtrykte sig, nærmere ved Kilden, havde lettere Udgang til ad andre Veie, ved Sparekasser og hos Private, at faae de Laan, som det er vanskeligt for de mindre Eiendomsbefiddere at erholde. Ja, det er muligt, at mangen Ciere af Kjøbstadeieendom bliver hjulpen paa denne Maade, men hvis saa er, vilde Saadanne jo i hvert Fald ikke falde denne nye Kreditforening til Byrde. Men jeg kan dog imod den ærede Ministers Formening i den Retning ikke undlade at forsikre, at efter det Kjendskab, jeg har til Kjøbstadsforhold, er der ikke saa ringe Erang — jeg tror, en ligesaa stor Erang hos den mindre bemidlede Klasse i Kjøbstæderne som paa Landet — til at faae Hjælp til at skaffe sig gode og sunde Boliger. Der er for mig en uforklarlig Inkonsekvens i, at man vil optage de jordløse Huse paa Landet, hvilket jeg sympatiserer med, men ikke vil tilføde de tilsvarende Eiendomme i Kjøbstæderne Udgang til den nye Kreditforening. Den ærede Minister lovede, og jeg tillader mig paa Kjøbstadernes Begne at tage mod dette Løfte, at hvis der i Kjøbstæderne viste sig Erang dertil, vilde han støtte et Lovforslag, der gik i samme Retning til Gunst for de mindre Kjøbstadeieendomme, men jeg vil gjøre opmærksom paa,

at ihvorvel Erangen i Kjøbstæderne ikke er ringe, betvivler jeg dog, at Antallet af de Eiendomme, hvorom der kan blive Spørgsmaal, vil være stort nok, til at der paa dem alene vil kunne begrundes en selvstændig Kjøbstadkreditforening. Det er altsaa en Retning, hvori jeg mener, at det nærværende Lovforslag tager for Lidt med. I en anden Retning tror jeg ogsaa, at Lovforslaget ikke gjør nok. Jeg tror nemlig, at Lovforslaget ikke vil vise sig frugtbar, ikke vil stifte den Nytte, som jeg dog er overbevist om, at alle Lovforslagets Tilhængere ønske, at det skal stifte, naar man bliver staaende ved den Begrænsning af 2,500 Kr., som Lovforslaget opstiller. Jeg veed meget vel, at Grunden, hvorfor den ærede Minister foreløbig har fastholdt denne Grænsse, væsentlig er den, at Eiendomme, der have en større Taxationsværdi, i Reglen maa kunne faae de fornødne Laan i de bestaaende Kreditforeninger, men det er dog lige saa vist, at fordi en Eiendom bliver taget til 2,500 Kr., er dermed paa ingen Maade givet, at man deri kan faae tillæns Halvdelen af dette Bælp. Det er meget mere sandsynligt, at den nye Kreditforening ligesom de bestaaende i mangfoldige Tilfælde ikke vilde laane op til Halvdelen af Taxationsværdien, ikke vilde laane til den yderste Grænsse af, hvad Loven tillader. Jeg er overbevist om, at hvis Grænsden bliver udvidet til 4 eller 5,000 Kr. under den nye Kreditforening, ville adskillige Eiendomme kunne vurderes til 3 eller 4,000 Kr., uden at den nye Kreditforening vil laane ud over 15, 16—1800 Kr. i dem; men dertil kommer tillige, at man jo maa se paa, hvad det er for en Klasse af Medborgere, der ved Udvidelsen af Lovforslagets Bestemmelse vil kunne medoptages i de nye Kreditforeninger, og det maa da erkjendes, at de Mænd, der sidde med Eiendomme, der kunne vurderes til en 4—5,000 Kr., i Ordets egentlige Forstand dog kunne Smaamænd. Det lyder saa stort, efter at vi have faaet Kronemønt, at sige, at en Mand har en Eiendom af 4—5,000 Kr.s Værdi, men hvis man havde den gamle Beregning endnu, og talte om en Eiendom til en 2,000 eller 2,500 Rigsdaler, vilde dette Begreb, man havde dannet sig om Værdien af en saadan Eiendom, tror jeg, i Virkeligheden forandre sig noget. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at ogsaa den Eiendomsbefidder, hvis Eiendom kan naae op til 4—5000 Kr. Værdi, ikke kan siges at være i en saadan økonomisk Stilling, at den Beskyttelse, der her er Tale om at indrømme